

ling, at fordelingsnøglerne er fastlagt for den kommende periode, og så skal vi igennem udvalgsarbejdet sørge for, at loven lever op de forventninger, vi nu alle havde.

Brian Mikkelsen (KF):

Endelig lykkes det at komme i mål som en maratonløber, der slæber sig over målstregen efter mere end 42 km. Sådan har det også følt sig med aftalen om tips- og lottoloven. Hele tre kulturministre skulle der bruges undervejs, før der kom en bred aftale i hus.

Vi er fra konservativ side – og jeg skal huske at sige fra CD, som jeg også taler for nu – glade for, at den hidtidige tradition med brede forlig om fordeling af tipsmidlerne ikke blev brudt.

Vi meldte fra begyndelsen ret klart ud. Vi ville ikke have skåret i tilskuddet til idrætten, og det var afgørende for os under hele forhandlingsforløbet. Vi faldt ikke på halen for de populistiske argumenter, som der kom fra nogle af venstrefløjspartierne om, at idrættens organisationer havde for mange penge. Vi kan se den værdi og den nytte, som idrætten har, og som den udøver overalt i Danmark.

Der er vel ikke nogen eksempler, der er bedre for vores børn og unge end de sportsfolk, som disciplineret går ud og dyrker deres idræt hver dag, eller de børn og unge, som spiller fodbold eller håndbold to gange om ugen. Der er ikke noget bedre at bruge penge på efter vores mening. Så vi følte altså ikke, at det var relevant at skære i idrætten, selv om det var på dagsordenen, selv om det var moderne at sige det, og selv om skiftende kulturministre havde det som deres vigtigste punkt, skulle man tro.

Den aftale, der nu er kommet i hus, er relativt fornuftig. Vi er jo også forligsparti, så det skal vi jo nærmest sige. Men jeg vil ikke lægge skjul på, at det er vores opfattelse, at vi egentlig nok kunne have lavet en bedre aftale – en aftale, som ville have sikret en mindre beskæring af idrættens andel af tipsmidlerne end den, der nu foreligger. Det siger jeg også som forligsparti.

En sådan aftale kunne både Det Konservative Folkeparti, CD og idrætten have været mere tilfredse med. Desværre lykkedes det jo ikke, men det var ganske tæt på.

Nu må idrætten så nøjes med den aftale, som vi behandler her i dag. Det kan idrætten også godt, og det kan vi fra konservativ side egentlig godt. Aftalen er under alle omstændigheder langt bedre end den aftale, som den tidligere kulturminister havde lagt op til. Efter folke-

tingsvalget kom den nye regering med en progressiv kulturminister med et langt mere fornuftigt udspil – et udspil, som var en klar indrømmelse til de borgerlige partier. Idrætten mistede færre penge, og den centrale udviklingsfond var heldigvis også fjernet.

Vi har hele tiden været modstander af en sådan fond. Den ville dræbe liv, dynamik, motivation i foreningsverdenen. Og trods den tidligere kulturminister med sin ihærdige kæmpen for udviklingsfonden forsvandt fonden altså sammen med ministeren efter folketingsvalget. Det skal vi ikke beklage.

Lige siden Folketinget marts sidste år diskuterede regeringens idrætspolitiske redegørelse, har bølgerne gået højt om de særlige indsatsområder – områder, hvor idrætten skal tage et særligt medansvar for den sociale udvikling. Det var der meget bred opbakning til efter debatten, men siden har der hersket endog meget stor uenighed om udmøntningen af det vedtagne forslag til vedtagelse.

Heldigvis var det tilliden og tiltroen til idrættens evner, der i sidste ende vandt kampen, og det hilser vi også med tilfredshed, og vi vil gerne over for skatteministeren og kulturministeren kvittere for, at de var klarsynede nok til at vise den nødvendige og berettigede tillid til idrættens organisationer, ledere og aktive i det hele taget.

Det var et meget stort puslespil, som nu er faldet på plads. Det er svært at gå i detaljer i forslagene. Vi er naturligvis enige i, at modtagerne af tipsmidlerne fremover skal være overskudsmodtagere.

Vi er også enige i de tanker, der har været både fra V og S om, at det må være en kæmpefejtagelse, at man – og det vil jeg godt høre ministerens kommentar til – flytter nogle aktiviteter fra Friluftsrådet til Lokale- og Anlægsfonden.

Vi vil også godt sætte spørgsmålstegn ved, hvorfor Tipstjenesten ifølge forslaget skal indbetale halvårlige acontobeløb til Hypotekbanken eller Finansstyrelsen, eller hvad det nu kommer til at hedde. Det bryder med et ellers ganske velfungerende system og tager en masse likviditet og renteindtægter væk fra Tipstjenesten, som de kunne bruge til noget fornuftigt. Det synes vi ikke om, og det er en af de knaster, som vi mener der bør kunne findes en fornuftig løsning på under udvalgsbehandlingen imellem forligspartierne.